

Sygn. akt VIII Pz 125/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Tyrka

Sędziowie: SSO Teresa Kalinka

SSR(del.) Anna Capik-Pater

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2018 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy G. K.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o świadczenie rekompensacyjne

na skutek zażalenia pozwanej

na pkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego w G.

z dnia 18 czerwca 2018 r. *sygn. akt* VI P 220/18

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSR(del.) Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 10 000 zł tytułem rekompensaty w związku z utratą prawa do deputatu węglowego w rozumieniu ustawy z dnia 12 października 2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017r., poz. 1971).

Dnia 17 maja 2018 roku powódka cofnęła pozew przed doręczeniem pozwanej odpisu pozwu (22 maja 2018 roku).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z 18 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt 1 umorzył postępowanie w sprawie, a w pkt 2 odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu.

Na uzasadnienie punktu 2 wyroku Sąd I instancji podał, że zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może w ogóle nie obciążać kosztami strony przegrywającej. Przepis art. 102 k.p.c. zawiera klauzulę generalną, nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 26 września 2013 roku, I ACa 466/13). Podstaw do jego zastosowania należy poszukiwać w konkretnych okolicznościach danej sprawy przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, niesprawiedliwe. Sąd I instancji uznał, że zostały spełnione przesłanki zawarte w art. 102 k.p.c., albowiem w chwili wytaczania powództwa sprawa miała charakter precedensowy, a tym samym powódka mogła mieć subiektywne przekonanie o zasadności swego roszczenia.

Pozwana wniosła zażalenie, w którym zaskarżyła postanowienie zawarte 2 pkt postanowienia. Pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a to:

- art. 98 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. poprzez odstępianie od obciążenia powódki kosztami postępowania, mimo przegrania przez powódkę sprawy, a także pomimo niewystąpienia przesłanki szczególnie uzasadnionego przypadku pozwalająca na nieobciążanie strony przegrywającej kosztami procesu,

- § 2 pkt 4 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804) poprzez jego niezastosowanie.

Pozwana domagała się zmiany postanowienia w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie od powódki na swoją rzecz kwoty 1 350 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zażalenie pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Uwadze Sądu Rejonowego umknęło, że powódka cofnęła pozew przed doręczeniem jego odpisu pozwanej. Powódka cofnęła pozew dnia 17 maja 2018 roku (k.14); zaś odpis pozwu doręczono pozwanej dnia 22 maja 2018 roku (k.15).

Norma prawna zawarta w art. 203 § 2 k.p.c. przewiduje, że cofnięty pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Cofnięcie pozwu niweczy więc skutki, jakie zostały wywołane jego wniesieniem. Odnosi się to zarówno do skutków procesowych, które ze względu na zakończenie postępowania stają się bezprzedmiotowe, jak i do skutków materialnoprawnych.

Należy przypomnieć, że co do zasady w przypadku cofnięcia pozwu oraz umorzenia postępowania, obowiązuje szczególna regulacja dotycząca rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Stosownie do treści art. 203 § 2 k.p.c., powód na żądanie pozwanego zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Należy zauważyć, że pozwany może złożyć wniosek o koszty w oparciu o art. 203 § 3 k.p.c. dopiero po doręczeniu mu odpisu pozwu lub po powstaniu sytuacji powodującej zawisłość sporu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1966 roku, w sprawie III PRN 23/66, opublikowany w OSNCP z 1967 roku, nr 5, poz. 84).

W okolicznościach niniejszej sprawy, nie doszło do zawisłości sporu, gdyż cofnięcie pozwu nastąpiło przed doręczeniem pozwanej odpisu pozwu. Skoro cofnięcie pozwu zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 203 § 2 k.p.c. ma ten skutek, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, to stwierdzić należy że podmiot pozwany nie uzyskał statusu pozwanego.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy nie był uprawniony do orzekania w sprawie kosztów postępowania. Rolą Sądu Rejonowego było tylko umorzenie postępowania w sprawie. Natomiast ewentualny wniosek pozwanej „o uzupełnienie postanowienia kończącego sprawę” przez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego

byłby wnioskiem niedopuszczalnym i podlegałby odrzuceniu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 22 marca 1995 roku, w sprawie I ACz 134/95, opublikowane w OSP z 1995 roku, nr 11, poz. 232).

Skoro zażalenie na postanowienie w zakresie kosztów postępowania wniosła pozwana, to na mocy art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. należało je oddalić.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSR(del.) Anna Capik-Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia